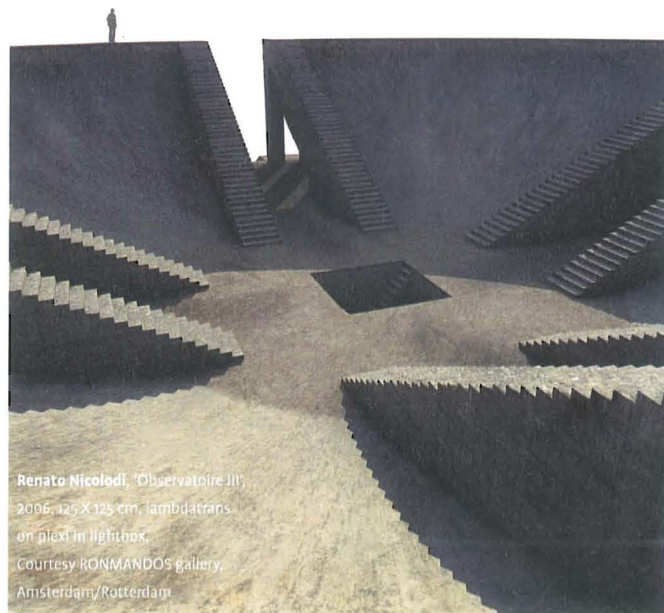

RENATO NICOLODI

Zodra het Museum Felix De Boeck in Drogenbos opende, stond de nieuwbouw die grenst aan de boomgaard van de schilder-boer te vergrijzen aan de rand van Brussel. Ruim tien jaar later probeert artistiek directeur Sergio Servellón er zowaar een hip museum van te maken. Onder meer door een lanceerplatform te timmeren voor beloftevolle kunstenaars. 'Doe stil voort', de naam werd geleend van het Brusselse kunstpodium waarop de selfmade schilder zijn eerste stappen zette, is een peterschapproject dat verzamelaars of bedrijven zoekt om jong talent te steunen. Renato Nicolodi grijpt al enkele jaren de aandacht en werd reeds opgevestigd door Galerie Ron Mandos in Nederland. 'Antrum', een vroeg werk, is een betreedbare bunkerachtige architectuur met een getrapte façade waardoor het licht gradueel binnenvalt in de deuropening, een donker gat dat ons aanstaart. Prompt kreeg hij de reputatie van 'bunkerbouwer', hoewel hij voortfantaseert op uiteenlopende architectuurtypes in asgrijze schaalmodellen zonder franjes en virtuele simulaties in lichtbakken, 'Observatoria' die geen uitzicht beloven maar een inblik.

In een soort omgekeerde ziggoerat dalen trappen af tot in de aarde en in een even monumentale en onherbergzame constructie van beton zitten kleine mensen als in een amfiteater te turen naar de gapende zwarte rechthoek. Het doet denken aan de zwarte leegte van Anish Kapoor, een glimp van de oneindigheid en het sublieme. Bij Renato Nicolodi prikkelen de constructies vooral om de mysteries van het bestaan te verkennen en wie weet kom je bij de mentale verkenning ergens in de schaduw van een zuil of op zo'n eindeloze zigzagtrap jezelf wel tegen. De kunstenaar pikt het belvédère op, het deambulatorium of het mausoleum dat zijn naam kreeg van het grafmonument van koning Mausolo uit de lijst van de zeven wereldwonderen. Een mythisch verleden sluipt binnen, we denken aan Mayatempels, postmodernisme, gaanderijen van De Chirico, de neoclassicistische verbeelding van Boullée of de trappen in imaginaire kerkers van Piranesi. Trappen geven in de sculpturen een idee van de megalomane schaal. Het is een strakke architectuur van de macht, maar schaalmodellen werken relativerend. Ze leggen evenzogoed

Renato Nicolodi, 'Observatoire III',
2006, 125 X 125 cm, lamdbatrans
on plexi in lightbox.
Courtesy RONMANDOS gallery,
Amsterdam/Rotterdam

machtsmechanismen bloot, gebouwen worden meditatieinstrumenten en het kille beton krijgt een aantrekkelijke zuigkracht zodat het robuuste poorten worden naar parallelwerelden.

Christine Vuegen

Museum Felix De Boeck, Kuikenstraat 6, Drogenbos, 18 november t/m 9 december,
do t/m zo 10.30-18.30 uur, www.mufdb.org.